

Η εργατική τάξη απέναντι στην ακροδεξιά κυβέρνηση Μητσοτάκη

Των Βαγενά Χρήστου – Χασάπη Σάσας

Στις εκλογές του Μαΐου και Ιουνίου ο κόσμος της εργασίας βίωσε ένα πρωτοφανές σοκ με την αναπάντεχη, τόσο σαν γεγονός όσο και σε έκταση, πολιτική νίκη της Νέας Δημοκρατίας. Τα υψηλά ποσοστά που συγκέντρωσε το κόμμα του Κυριάκου Μητσοτάκη, η καταβαράθρωση του ΣΥΡΙΖΑ, ταυτόχρονα με τα χαμηλά ποσοστά της Αριστεράς (ρεφορμιστικής και επαναστατικής) δεν προσιωνίζουν τίποτα θετικό για την εργατική τάξη της χώρας και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Το πολιτικό σκηνικό μετατοπίζεται ακόμα πιο δεξιά και για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες η πολιτική του μικρότερου κακού στην οποία είχε επενδύσει ο ΣΥΡΙΖΑ, αποτυχαίνει παταγωδώς. Κόντρα στη χειρότερη κυβέρνηση της Μεταπολίτευσης (Νέα Δημοκρατία), είχαμε την επίσης χειρότερη αντιπολίτευση (Σύριζα) με θολό πολιτικό στίγμα και με πρόθεση διαρκώς να πατάει σε δύο βάρκες: και αυτή του κεφαλαίου και αυτή της εργασίας.

Σχέδια λεηλασίας

Η νέα κυβέρνηση είναι δεδομένο ότι θα προσπαθήσει να κινηθεί με λυμένα τα χέρια και θεωρώντας ότι ο κόσμος της έδωσε εντολή να συνεχίσει την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική της. Ήδη τα πρώτα μηνύματα για την εφαρμογή της (προσχηματικής) αξιολόγησης στον Δημόσιο Τομέα, οι “μεταρρυθμίσεις” στην Υγεία, οι επενδύσεις-ιδιωτικοποιήσεις και τα πρόστιμα σε κόμματα για αφισοκολλήσεις, δείχνουν τις προθέσεις τους για τσάκισμα των εργασιακών δικαιωμάτων, ξεπούλημα των δημοσίων υπηρεσιών και του δημόσιου πλούτου και περαιτέρω υποβάθμιση του περιβάλλοντος για τα κέρδη του ιδιωτικού κεφαλαίου.

Επίσης η νέα μεγάλη δημοσιονομική προσαρμογή από την ΕΕ με στόχο υψηλά πρωτογενή πλεονάσματα, μετά την αναστολή εφαρμογής τους για τρία χρόνια λόγω πανδημίας, πολέμου και ενεργειακής κρίσης, μιλάνε από μόνα τους για νέα λιτότητα.

Πρόθεση της κυβέρνησης που πιθανά θα προκύψει, είναι η επίθεση που θα εξαπολύσει την επόμενη μέρα των εκλογών να νομιμοποιηθεί με αναθεώρηση του Συντάγματος, αποτυπώνοντας ένα νέο συσχετισμό δύναμης υπέρ του κεφαλαίου και ενάντια στην εργασία. Στην πρόταση της ΝΔ του 2019 που βασίστηκε σε παλιότερη πρωτοβουλία αναθεώρησης, με τίτλο «Πρόταση για ένα καινοτόμο Σύνταγμα στην Ελλάδα» του κατεξοχήν νεοφιλελεύθερου Στέφανου Μάνου, βλέπουμε ξεκάθαρα την επέλαση σε κάθε δικαίωμα και ελευθερία που κατακτήθηκε με αγώνες: καθιέρωση ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων, αλλά και κίνητρα για την εγκατάσταση ξένων πανεπιστημίων στην Ελλάδα, προστασία της ανταπεργίας (λοκάουτ), κατάργηση της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων και αξιολόγησή τους με βάση την αποδοτικότητα, περιορισμός των οικονομικών εσόδων των ΟΤΑ στους ίδιους πόρους αυτών, δηλαδή στα ανταποδοτικά τέλη και τους ειδικούς φόρους που επιβάλλουν οι ΟΤΑ, κατάργηση της διάταξης περί εθνικοποιήσεων και περιορισμό των ρυθμιστικών παρεμβάσεων του κράτους εάν με αυτές πλήττεται ο ελεύθερος ανταγωνισμός και η διεθνής ανταγωνιστικότητα της χώρας, δηλαδή ιδιωτικοποιήσεις για όλα τα δημόσια αγαθά και υπηρεσίες, περιορισμοί στους νόμους προστασίας του περιβάλλοντος, είναι ενδεικτικά κάποια από αυτά.

Εφαρμογή αντεργατικού νόμου Χατζηδάκη

Για να τσακίσει κάθε αγώνα στους εργασιακούς χώρους, η Δεξιά δε θα διστάσει να χρησιμοποιήσει την κλασική μέθοδο με άγρια καταστολή στους δρόμους, πειθαρχικά, πολιτικές και συνδικαλιστικές διώξεις μέσα στους χώρους εργασίας. Αυτό που συμβαίνει στην εκπαίδευση με τη καθημερινή βιομηχανία διώξεων, προανακριτικών και ΕΔΕ σε εκπαιδευτικούς που αντιστέκονται, μετά τα αποτελέσματα της 21ης Μάη που έδωσαν αέρα στα πανιά σε

στελέχη της ΝΔ, δείχνει ότι πρόθεση είναι να απαγορευτεί κάθε αντίσταση και συνδικαλιστική δράση. Επίσης, ένα δεδομένο που θα πρέπει να έχουμε κατά νου είναι ο προδοτικός ρόλος που θα παίξει ενισχυμένος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που θα προέλθει από την υποτιθέμενη διάθεση του εκλογικού ακροατηρίου και την λεγόμενη συντηρητικοποίησή του.

Όμως η τάξη μας ξέρει να αντιμετωπίζει και αυτές τις δυσκολίες και γι' αυτό χρησιμοποιούνται οι επιτροπές αγώνα για να οργανωθούν οι αντιδράσεις και οι κινητοποιήσεις.

Το εργατικό κίνημα πρέπει και μπορεί να αντισταθεί

Αυτό θα είναι το πολιτικό τοπίο της επόμενης περιόδου και τα σχέδια των από πάνω. Η εργατική τάξη όμως μπορεί να επιδείξει τα σωστά αντανακλαστικά και έχει και τις δυνατότητες να σταματήσει τη νέα επίθεση που σχεδιάζεται πάλι.

Παρά τα αυξημένα ποσοστά της Νέας Δημοκρατίας στη νεολαία, στους\στις εργαζόμενους\ες και στις λαϊκές γειτονιές, υπάρχει και μπορεί να οργανωθεί σαν αντίπαλο δέος ο κόσμος που συμμετείχε όλο το προηγούμενο σε απεργίες και κινητοποιήσεις κόντρα στην καταστολή και τον αυταρχισμό, με κορυφαίο παράδειγμα τις κινητοποιήσεις για το έγκλημα στα Τέμπη.

Σε όλη τη χώρα, σε κάθε μεγάλη και μικρή πόλη οργανώθηκαν συλλαλητήρια και απεργιακές συγκεντρώσεις που κατατάσσονται στις μεγαλύτερες της δεκαετίας. Σύμφωνα με έρευνες 2,5 εκατομμύρια άνθρωποι συμμετείχαν σε αυτές, το 30% περίπου των πολιτών άνω των 17 ετών, περισσότεροι και από αυτούς που συμμετείχαν στις αντιμνημονιακές κινητοποιήσεις του 2010-2012!

Η εργατική τάξη και η νεολαία έδωσαν σπουδαίους αγώνες το προηγούμενο διάστημα στον ιδιωτικό τομέα (Cosco, e-food κ.α.), στο δημόσιο (εκπαιδευτικοί, υγειονομική κ.α.), στα πανεπιστήμια (πανεπιστημιακή αστυνομία), στις πλατείες κόντρα στην καταστολή και τον αυταρχισμό της καραντίνας (πχ Νέα

Σμύρνη), για το περιβάλλον και τους ελεύθερους χώρους, για τους πρόσφυγες κόντρα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα push backs, στα δολοφονικά ναυάγια, ενάντια στις γυναικοκτονίες και τους βιασμούς, κόντρα στο φασισμό και τον εθνικισμό και σε κάθε πτυχή της καθημερινής μας ζωής.

Πολιτική πρόταση και στήριξη

Να θυμίσουμε εδώ ότι και σε άλλες εκλογικές αναμετρήσεις είχαμε μεγάλα ποσοστά σε συστημικά κόμματα, που όμως οι εργατικοί αγώνες κατάφεραν να τις ανατρέψουν. Το 1990 ο Κων\νος Μητσοτάκης και η Νέα Δημοκρατία έλαβαν το θηριώδες ποσοστό του 46,89%, ενώ το 2009 το ΠΑΣΟΚ του Γεωργίου Παπανδρέου 43,92%. Λίγα χρόνια μετά και αφού είχαν προηγηθεί μεγάλοι εργατικοί αγώνες η Νέα Δημοκρατία έπεσε από την κυβέρνηση, ενώ το ΠΑΣΟΚ καταποντίστηκε στις εκλογές του 2012 στο 13,18% μετά από τις κινητοποιήσεις ενάντια στα Μνημόνια.

Το εργατικό κίνημα πρέπει και μπορεί να οργανωθεί και να κόψει τη φόρα της νέας νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης.

Ταυτόχρονα επιβάλλεται η συγκρότηση των δυνάμεων της επαναστατικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς σε ένα ορατό πολιτικό μέτωπο πάλης και αγώνα, που θα συμμετέχει σε αυτό και θα προτείνει δράσεις, λύσεις και προοπτικές στον κόσμο της εργασίας.

Τα καθήκοντα είναι πολλά για όλες και όλους και οι μάχες μπροστά μας, που πρέπει να τις δώσουμε με τις καλύτερες προϋποθέσεις για εμάς.